

11. Jag får i enslighet min werld igenom wandra,
Dråkneliga stjernor på himmelen blå
Så äro de suckar och de tankar som nu,
Ifrån mitt bellåmba hjerta gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att skrifwa,
När ingen i werlden det känner eller wet,
Om jag mitt hjerta skulle sönderrifwa,
Så kan det ej hjälpa om jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig från eder som wille mig förskjuta,
Jag önskas att bjuda det samma farväl,
Jag önskar eder de saligheter njuta,
Som Herren i Himmelen läfwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden månd' regera,
Han styrer allt efter sin egen wisshet,
Han hjälper oss vår ära formera,
Att aldrig fara med någon falskhet.

15. Gud fader omwände och mig igensände
De kånstor i bröstet som gifwer någon fröjd,
Att jag uti motgångars timma må sätta
Tålmod och gdra mig nöjd.

16. Den högsta Watten, den största fördelen
Är den till att ställa sitt lefwerne på,
Att wi uti Ewigheten
Med Fadren på högsta sidan månde stå.

17. Jag önskar din kärlek månd grönsta och blomstra
Till din hulda maka intill Eder dödd,
Fast du mitt hjerta hafwer söndrat,
Jag bjuder för sista gången Abjd.

Sälles i Wenzelii Bokläder för 1 fl. Banco.

Uppsala, tryckt hos Em. Wenzelius, 1777.

Gick jag mig ut en afton sen,
I lunden att spatsera,
Der mötte jag min lilla wän,
Med rosor utstofferad
Mitt hjerta brann af kärlighet,
Till hennes dygd och bänlighet,
Min täcka ros och lilja.

2. Kom kom min wän och sätt dig ned,
Hos mig i lunden gröna,
Att wi och måga tala wid
Om Kärleks blomster stöna,
Min wän, om du will älska mig,
Så sätter jag min lit till dig,
Min enda tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till Kärlekspant,
Att dig will ge min lilja,
Dertill också min högsta hand.
Glätt ingen skall oss ställa,
Förren Herren Gud war bästa Wän,
Han tager oss ur världen han
Till sig uti sitt stöte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt,
Och mig will öfwergifwa,
Då får jag mången sorgebriek;
Får jag hos dig ej blifwa,
Mitt hjerta får då djupa sår
Om jag nu dig ej nånsin får,
I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund,
Med dig min wän så sata,
Sen har jag haft mång sorglig stund

No 593.

Med blaka kinder wata
Jag tänkte ofta innerlig,
Min wän om du vill älska mig
Och aldrig nånsin swika!

6. Så wida jag rest i werlden fring,
Jag aldrig nånsin stadat,
Så dårlig som du är min wän,
Du om mitt hjerta rådat.
Jag tackar himlen för den stund,
Att wi med fröjd uti den lund,
Sitt om vår kärlek tala.

7. De fåglar uti lunden grön,
Stall om vår kärlek sjunga,
Och nåltergalens sång så stön
Och gläder med sin tunga,
Och alla blomster som här är
De vittne om vår kärlek här,
O med sin fröjd och glädja.

8. Jag afsted tar af dig min wän,
Nu får jag från dig fara:
Om wi nu råkas mer igen,
Stall wi och sammanpara.
Men Herren ware dig nu hos,
Mitt skydd, min wän, min lilla ros.
Och såka lilla såta.

Kärlekens lidga, som mången hafwer särat,
Hon tänder upp tånslor uti våra bröst,
Det blir fördenstull jag får fölla tårar,
Som mången får sucka med ångstliga bröst.
2. Den tyngsta bärda som jorden månd bär,
Att älska den wännen man aldrig kan få,
Att lewa uti ensligheten,
Det blir wäl ingen annan belöning jag får.

3. Edla bland de rika där kan du få din lif,
Där kan du finna sällhet, ja glädje och fröjd,
Men om du sedan saknar Guds Rike,
Hwad gagnar dig stor rikedom hwadswer du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig försdra,
Att käraste såg hwad jag gjort er emot,
Ni wille mig försdra, det må ni göra,
Ni bjuder wäl till med båd trug och med hot.

5. Mins du inte nu hwad du lofwade och sade,
När som du stod under himmelen den blå,
Du läste mig du aldrig skulle swika,
Men nu få har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro beseglat,
Jag tänkte att ingen skull bryta det upp,
I flera år med falskheten spelat,
Och jag för min trohet har sådant ej förstått.

7. Nu har du fått din lif här uppå jorderide,
Du söker att fördrö din rikedom,
Att jag har blifwit öfwer gifwen,
Det wäller intet annat än min fattigdom.

8. Jag må nu wäl säga den wännen
Jag älskat han war mig öfuld,
Jag må mig sjelfwer sörja till döden,
Att wännen, att wännen det war för din skull.

9. Werlden han synnes wäl wara stor och wida,
Men för mig så görs han mycket mörk och trång,
Det är allt af kärlek jag lider,
Han fräter mitt hjerta och gör mig stor tvång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min suckan,
Jag kan icke längre från tårar hålla mig,
Ty ingen hafwer jag som mig försörjer,
Du är all fögnad borta, nu saknar jag dig.